

LBDIS

We know

ISABELLA MALDONADO

CIFRUL
CRIMINALULUI

CÂND
SOCIAL MEDIA
DEVINE O ARMĂ

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

Cu zece ani înainte

*Tribunalul pentru minori și familie al comitatului
Fairfax, statul Virginia*

Nina Esperanza își ridică privirea spre bărbatul în mâinile căruia se afla soarta ei. Judecătorul Albert McIntyre răsfoia în liniște documentele aduse. Nina făcu eforturi să nu-și mai bâțâie piciorul pe sub masa lungă din lemn de stejar și își luă o expresie ce spera să pară politicoasă. Documentele fuseseră înregistrate, depozitia fusese făcută – nu mai rămânea decât verdictul lui.

Judecătorul se opri din citit ca să se uite la ea, măsurând-o cu privirea înainte de a vorbi:

– Sunt gata să finalizez petiția adresată curții, dar, înainte de a o face, vreau să mă asigur că îți sunt clare consecințele deciziei tale. Verdictul este final. Îți vei asuma întreaga responsabilitate pentru orice acțiune sau acord decizi să închei de aici înainte.

Reprezentantul Ninei pentru acest caz, Cal Withers, își lărgi gulerul cămășii.

– Acceptă termenii, domnule președinte.

Withers era avocatul numit de instanță pentru a reprezenta interesele Ninei. La șaptesprezece ani, fata nu avea dreptul să înainteze singură o petiție. Părul lui argintiu, ridurile adânci și eficiența calmă făceau dovada experienței lui. Expresia măcinată de griji de pe chipul

său depunea mărturie pentru un sistem imprezvizibil în ceea ce privea cazurile de minori, ce putea servi dreptatea sau un tratament nedrept, în funcție de circumstanțe.

Judecătorul îi aruncă o privire lui Withers înainte de a-i adresa următoarele cuvinte fetei a cărei viață era pe cale de a o schimba în mod irevocabil.

— Înțeleg de ce ne ceri emanciparea. Mai ales în situația ta.

Puținele persoane cărora le fusese permis accesul la audiere se foiră pe locurile lor, dar Nina refuză să se chircească pe scaun. După tot ce se întâmplase, fata își jurase să nu se mai întoarcă în sistem. Dacă judecătorul nu hotăra în favoarea ei, avea să fugă iar. Și, de data asta, nu avea să o mai găsească nimeni până când nu împlinea optsprezece ani.

— Ai demonstrat că te poți întreține singură, spuse judecătorul McIntyre. Dar care sunt planurile tale pe mai departe? Ai vreun țel în viitor?

Withers vorbi înainte ca fata să poată răspunde.

— Doamnăle președinte, așa cum arată documentele pe care vi le-am înaintat, clienta mea a fost acceptată în avans la George Mason University. I s-au acordat și o bursă și o finanțare care îi vor acoperi cheltuielile de studiu. Muncește cu jumătate de normă și va locui într-un cămin studentesc din campus, unde...

Judecătorul ridică o mână cu pielea pătată de vârstă.

— Aș vrea să o aud pe domnișoara.

Withers încercase să intervină, să o scutească pe fată de acel moment. El și asistenta ei socială o consilieră înainte de înfățișare. În cazul în care judecătorul o întreba despre planurile sale de carieră, ei o sfătuiseră să țină un discurs lacrimogen despre cum se gândea să devină asistentă medicală, educatoare sau să se alăture

ca voluntar în Peace Corps. Practic, nimic din toate acestea nu era o minciună. Fata luase în considerare acele opțiuni. Pentru o nanosecundă. Apoi își dăduse seama ce trebuia să facă cu viața ei. Dar oare judecătorul avea să îi accepte alegerea?

Withers îi lovi ușor piciorul, pe sub masă. Nina știa ce se aștepta de la ea. Pe de altă parte, nu făcuse niciodată nimic doar pentru că cineva îi spusese că ar fi indicat. Probabil acesta era și motivul pentru care fusese transferată de la o familie la alta.

Ajungând la o decizie, Nina își îndreptă umerii și alese să spună adevărul.

— Mă înscriu la programul de drept penal de la GMU. După absolvire, voi deveni ofițer de poliție, apoi detectiv și îmi voi petrece restul vieții aruncând după gratii monștri care rănesc copii.

Withers își frecă fața cu palma. Asistenta socială clătină din cap.

Nina le ignoră reacțiile, concentrându-se la judecător.

— Este o proiecție suficient de îndepărtată în viitor, domnule?

Judecătorul McIntyre miji ochii.

— Vei continua consilierea psihologică?

— Da, domnule.

— Împrejurările te-au forțat să devii o persoană foarte independentă la o vârstă fragedă, domnișoară Esperanza, zise judecătorul McIntyre. Dar trebuie să le permiți celorlalți să te ajute atunci când ai nevoie. Amintește-ți asta.

În sala de judecată se lăsă liniștea. Toți ochii erau ațintiți asupra judecătorului. Așteptau.

Nervii tociți ai fetei erau întinși la maximum. Oare tocmai îl făcuse să se îndoiască de puterea ei de a trece peste ceea ce i se întâmplase? Respirația Ninei se opri pentru o secundă.

După o așteptare ce păru să țină o eternitate, vocea profundă a bărbatului sparse tăcerea.

— Voi încuviința petiția.

Nina oftă prelung.

— Acum, în ceea ce privește cealaltă chestiune...

Zâmbetul se stinse pe buzele fetei, în timp ce judecătorul continuă pe un ton sumbru.

— Cererea pentru schimbarea numelui.

Judecătorul ridică un document legalizat.

— Ceri ca numele tău să fie schimbat din Nina Esperanza în Nina Guerrera. Cererea indică faptul că preferi să îți alegi un nume decât să continui să îl folosești pe cel care ți-a fost atribuit. Ai putea face asta când împlinești optsprezece ani, de ce atâta grabă?

Withers își regăsi glasul.

— Domnule președinte, clienta mea și-a căpătat actualul nume legal de la primul ei asistent social atunci când a devenit clar că adopția urma să devină... puțin probabilă, zise el, cerându-i fetei scuze din priviri.

Fata își plecă ochii spre mâinile împreunate. Când era mică, nu se numărase printre acei copii cu bucle blonde și săltărețe și ochi de un albastru pătrunzător. Nu avea pielea de porțelan și nici bujori în obraji. Asistenții sociali nu o consideraseră niciodată „drăgălașă” sau „timidă”. În schimb, surprinsese frânturi de conversație presărate cu termeni precum „încăpățânată” și „căpoasă”. Poate că pe atunci nu le înțelesese complet sensul, dar știa că acele cuvinte – pe lângă părul ei închis

la culoare, ochii căprui și pielea cafenie— o distingeau de celelalte fete. Acele fete care erau adoptate.

Withers se grăbi să umple tăcerea stânjenitoare.

— Clienta mea nu a avut de ales în această privință și consideră că emanciparea ei de sub tutela statului Virginia este momentul oportun pentru a-și alege un nume care să reflecte noul său statut.

Judecătorul ridică dintr-o sprânceană stufoasă și cenușie.

— Noul statut?

Fata îl privi în ochi.

— Vorbiți spaniolă, domnule?

— Nu.

Nina inspiră adânc. Era cel mai bine să spună tot adevărul.

— Am dat de urma primei asistente sociale care m-a luat în grija ei când am intrat în sistem, în urmă cu șaptesprezece ani.

Expresia de pe chipul judecătorului se întunecă.

— Cunosco... împrejurările.

„Împrejurări.” Era un termen rece, detașat, făcut să îi protejeze sentimentele. Judecătorul considera, probabil, că o menajează astfel, dar nu putea ascunde adevărul trist.

Nina fusese lăsată să moară într-un tomberon pe când avea doar o lună de viață.

Fata își înghiți nodul din gât și continuă.

— Numele ei este Myrna Gonzales. Mi-a povestit că inițial mi se pusese numele Baby Jane Doe¹. Ea a vrut să îmi dea un nume care să îmi reflecte etnia, așa că m-a

¹ Jane și Joe Doe sunt nume folosite pentru persoanele necunoscute (n. tr.).

botezat Nina, versiunea englezească a cuvântului „niña”, care înseamnă „fată” în spaniolă. A sperat, de asemenea, că aveam să fiu unul dintre acei copii care au parte de un final fericit. Că aveam să fiu înfiată de o familie iubitoare, așa că mi-a dat numele Esperanza, care înseamnă „speranță”.

Cu un nod în gât, fata pronunță chinuit ultimele cuvinte.

— Nu am avut parte de acel final fericit.

— Nu, spuse judecătorul McIntyre. Nu ai avut parte de el.

Bărbatul nu încercă să-i vorbească de sus, iar Nina îi fu recunoscătoare.

— Dar de ce Guerrera? vru el să știe.

— În spaniolă, *guerrero* înseamnă „războinic” sau „luptător” și *guerrera*, cu „a” la sfârșit, se referă la o femeie.

Judecătorul îi cântări cuvintele pentru o secundă, apoi ochii i se luminară.

— Fata luptătoare.

Nina încuviință din cap.

— Mi-am pierdut speranța, zise ea încet, apoi înălță bărbia. De aici înainte, lupt.

Capitolul 2

În prezent

Lake Accotink Park, Springfield, Virginia

Ryan Schaffer își domoli entuziasmul. Trebuia să rămână concentrat la misiune. Pregătirile temeinice conduseseră la acel moment. Soarele după-amiezii târzii se revărsa prin acoperământul dens al frunzișului, punctând poteca pentru alergare. O briză caldă de primăvară răscoli gardul viu, iar mirosul delicat de azalee acoperi pentru o secundă izul înțepător de transpirație emanat de prietenul lui cel mai bun.

Zippo înălță capul deasupra tufișului, ca să verifice persoana care alerga.

— Uite-o că vine.

Își ridică binoclul la ochi, orientându-l în direcția potecii sinuoase din apropierea lacului Accotink.

— Are un top roz-neon.

— Dă-mi să văd.

Ryan smulse binoclul din mâinile lui Zippo, declanșând o ploaie de înjurături din partea acestuia.

— Oh, da.

Pulsul îi accelerează ușor în timp ce obține o vedere mai bună.

— E o bunăciune.

Părul brunet și tuns scurt al alergătoarei era ud de sudoare și îi dădea un aer sexy, ca și spandexul ce se lipea de trupul ei tonifiat. Bărbatul studie ritmul constant al pașilor ce o duceau pe femeie mai aproape de ascunzătoarea lui. Sângele i se aprinse în vene.

— Și e mărunțică, spuse Zippo. N-are cum să aibă mai mult de cincizeci de kile. Cât ar putea să se zbată?

Zippo îl împunse pe Ryan în coaste cu un cot osos.

— Ar trebui să fie floare la ureche pentru tine, amice.

Ryan era în ultimul an de studiu la East Springfield High și îl întrecuse deja în înălțime pe tatăl său. Patru ani petrecuți pe terenul de rugbi îl învățaseră cum să placheze un alergător. Zippo avea dreptate – o putea pune la pământ fără nicio problemă. De-a lungul vacanței de primăvară, veniseră în parc, la vânătoare, în fiecare zi. Astăzi, în cele din urmă, găsiseră o... Oare cum o numise Zippo? „Pradă” perfectă. Ei erau vânătorii și femeia aceea era prada lor.

Ryan își ridică privirea spre Zippo.

— N-o să fugi, nu?

Zippo se prinse de mădular.

— Omule, sunt pregătit de acțiune.

Ryan dădu din cap.

— Înregistrezi?

Zippo ridică telefonul de unică folosință pe care îl cumpărase cu o săptămână în urmă.

— Sunt gata.

Ryan avea să fie primul la rând, în timp ce Zippo urma să transmită totul live. Jurase că poliștii nu aveau cum să le dea de urmă. Ryan cumpărase măști de schi pentru amândoi, ca să poată face schimb de locuri când termina cu ea.

Ryan ridică un deget mare în semn că totul era OK. Avea să fie absolut epic. Aruncă iar o privire prin binoclu.

— O să ajungă aici în vreo treizeci de secunde. Ar fi bine să ne pregătim.

Băieții își traseră măștile peste cap. Zippo se lăsă pe vine, scoțând telefonul printr-o gaură din tufiș. Ryan se ghemui, sprijinindu-și cotul pe un genunchi, lângă cea mai deasă parte a frunzișului. Femeia nu avea să îl descopere decât când ar fi fost prea târziu. O văzu cum se apropie. Aleseseră un loc aflat aproape de capătul potecii, gândindu-se că femeia avea să fie obosită după ce alergase atât, dar nu conta. Era mărunță. De aproape, ochii ei căprui păreau imenși pe fața sa mică. Ochii ăia aveau să fie mai mari de atât.

Cu trupul vibrând de nerăbdare, Ryan se concentrează și așteaptă. În secunda în care femeia alergă pe lângă el, se năpusti înainte, înfigându-i umărul în spate, cu toată greutatea. Femeia căzu la pământ, cu fața înainte, pe iarba de lângă potecă. Rămăsese fără aer, dar Ryan își dădu seama că avea să își revină suficient cât să țipe în doar câteva secunde. Așa ceva nu putea să se întâmple.

Femeia se rostogoli în timp ce tânărul se aruncă iar asupra ei și o trânti la pământ, zdruncinând-o sub toată greutatea trupului său. Ryan o auzi că rămâne iar fără aer și își dădu seama că mai câștigase câteva secunde de liniște.

În câteva clipe, femeia începu să riposteze. Una dintre palmele ei țâșni în sus, lovindu-l puternic în nas. Ryan urlă și îi îndepărtă mâna. În timp ce încerca să îi cuprindă brațele, femeia îl lovi cu genunchiul între picioare. Tânărul scrâșni din dinți și reuși să își păstreze poziția și să nu se ghemuiască de durere.

Ryan își dădu repede seama că dacă nu redobânda iute controlul, nebuna aia avea să-l bată măr. Blocându-i

picioarele cu coapsele, tânărul încercă să-i prindă încheieturile. Erau atât de delicate, că le-ar fi putut cuprinde ușor cu o singură mână. Ryan îi apucă o încheietură și, când să i-o prindă și pe cealaltă, simți o durere arzătoare în carnea moale de sub lobul urechii, de-a lungul maxilarului.

Ryan își trase capul pe spate, ridicându-se ușor de pe femeie, și zări un obiect negru pe care aceasta îl ținea în mâna liberă. Oare îl înjunghiase? Nu se vedea sânge. Încă ținându-i una dintre încheieturi, Ryan își înălță celălalt braț ca să îi tragă un pumn în față, când agonia reveni, aprinzându-i fiecare nerv din umăr. Femeia continua să îl înțepe cu obiectul negru într-o parte a gâtului.

Durerea teribilă – cea mai rea din viața lui – îi alungă orice gând ar fi avut în acea clipă. Senzația era copleșitoare, devastatoare, paralizantă.

Unde era Zippo? O parte a minții lui, încă funcțională, înțelese că avea nevoie de ajutor ca să doboare o femeie pe jumătate cât el. În ce mama dracului se băgase? Aruncându-și privirea spre stânga, Ryan îl văzu pe Zippo fugind, cu tricoul gri fluturându-i în spate. Avea să-l omoare pe ticălosul ăla cu prima ocazie. Zvâcnirea din zona gâtului se potoli pentru o fracțiune de secundă și Ryan își dădu seama că femeia de sub el vorbea.

— Cum te cheamă?

Durerea intensă îi redusese judecata la nivelul de bază. Sinapsele lui se aprinseră sub impulsul unui singur gând.

— Mă doare.

— Zău?

Femeia îl înțepă și mai adânc cu obiectul și privirea lui Ryan se înceteoșă.

— Îmi pare așa de rău. Uite ce îți sugerez: nu mai ataca femeii în parc.

Ryan reuși să protesteze slab.

— Nu am... A fost doar o glumă proastă. Nu era ceva serios.

— Ține-ți fleanca.

Femeia își strâmbă gura a dezgust.

— Ești arestat.

Lumea lui Ryan se prăbuși când cuvintele femeii îi aruncară viitorul odată luminos într-o prăpastie de întuneric. Cu mai puțin de cinci minute în urmă, Ryan era mândru licean cu o bursă completă de fotbal. Acum avea să joace baschet în curtea unei închisori.

Ochii lui înlăcrimați întâlneau privirea fixă a femeii.

— P-polițistă?

— Agent special Nina Guerrero.

Vocea femeii se transformă într-o șoaptă.

— FBI.